

VIÐ RUSSISKUM UNDIRGRUNDS- MANNI TIL TJERNOBYL

Ungi havnamaðurin Andres Jacobsen vildi hava eina ektaða uppliving av Tjernobyl, og saman við einum norskum vinmanni fann hann fram til ein russara, ið kundi leiða teir gjøgnum skógin til Pripyat og kjarnorkuverkið Tjernobyl

STEINAR PATURSSON

Tað munnu vera tey allarfægstu, ið nakrantíð hava lagt ætlanir um at fara at vitja í Tjernobyl. Fleiri enn 30 ár eru liðin, síðan reaktor 4 á sovjettiska kjarnorkuverkinum uttan fyri Pripyat fór í luftina 26. apríl í 1986, og framvegis er økið avbyrgt. Í hugaheiminum hjá teimum flestu man Tjernobyl vera ein avtoftað, geisla virkin oyðimørk; eitt vandamikið øki langt burturi, har maskuklæddir hermenn í gummidraktum í tíð og ótíð patruljera við geiger-teljara og gera mátingar.

Andres Jacobsen megnaði í oktober í fjør saman við norska vinmanninum Christoffer og við hjálp frá einum russara at sníkja seg inn í huldubýin Pripyat, ið liggur við síðuna av kjarnorkuverkinum í Tjernobyl. Hann vildi síggja staðið við egnum eggum.

- Eg havi altíð hoyrt nógv um hatta staðið, og eg havi altíð verið hugtikin av tí. Ikki júst tekniska aspektinum av vanlukkuni, men

meira av fólkunum. Tað, sum fólk máttu ofra fyri at fáa skil á støðuni har. Og so er tað eisini tað, at hatta er ikki nakað, sum tú fert til. Tú kanst ferðast nógvastaðni, men hatta er nakað heilt annað. Tað er ikki bara sum at siga tað at koma hartil. Tað hevur verið ein fantasiur hjá mær at sæð, hvussu tað er har, sigur Andres Jacobsen.

Andres greiðir frá, at hann misti pápan fyrr á árinum í fjør, og hevði tí eina trongd at sleppa eitt sindur burtur. Samstundis sum at Andres fæst við filmsframleiðslu, helt hann, at Tjernobyl kundi verið eitt gott høvi at finna sær íblástur.

Tá Andres fann útav, at vinmaðurin Christoffer vildi av tilvild eisini síggja Tjernobyl, gjørdur teir báðir av at royna eydnuna.

Tað gjørdist rættiliga skjótt greitt, at tað skuldi ikki vera í ferðafólkabussi og við ferðaleiðara, at teir báðir skuldu inn í Tjernobyl at vitja. Tað var ov óáhugavert, og hetta skuldi vera ein túrur, ið skuldi vera verdur at minnast.

- Vit óttaðust, at túrurin við ferðaleiðara fór at vera eitt skjótt, avmarkað og yvirfladiskt

upplivisi av økinum saman við 20 pensionistum - og vit funnu seinni útav, at tað eisini var so. Tað tímdi vit ikki. Vit vildu uppliva tað ordiligt.

Men so er spurningurin, hvussu sleppur tú annars inn í sonuna? Hvør kann taka teg inn hagar?

Andres og Christoffer fóru tí undir at leita á netinum eftir kunning, ið beindi teir á rætta leið. Eftir nakrar google leitingar fann Andres fram til eitt kjakforum, ið varð brúkt millum sokallaðu Tjernobyl Stalkers.

Andres spurdi seg fram á foruminum, um nakar visti, hvussu hann slapp inn í sonuna, ella um onkur vildi vísa honum vegin inn, men eingin lat við seg koma.

Einaferð kom Andres fram á eina blaðgrein um óviðkomandi gestir í Tjernobyl sonuni, og hóast greinin var á russiskum, fekk hann slúttað eitt navn út úr tekstinum, Stepanets Kirill.

Farið var undir at finna Kirill, og eftir eitt sindur av leitan fann Andres fram til ein instagram profil, Stepanets Kirill, @chernobiler.

- Eg visti ikki, hvussu eg skuldi bera meg at, so eg skrivaði bara til hansara á instagram og segði,

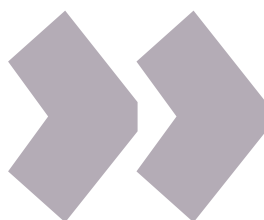
at vit vildu til Tjernobyl. "Are you the right guy to talk to? Can you take us to Tjernobyl?" Nakrar

tímar seinni svaraði hann, at tað kundi hann. Tað fór at kosta 500 dollarar.

Stalkers, sníkjarar, eru bólkar av ukrainskum ungum, ið brúka sonuna sum teirra egna friðskjól. Tey hoyra til eina undirgrundsmentan, ið vil sleppa burtur frá einum yvirreguleraðum heimi og trongum samfelag, og tey vilja gera tað, sum teimum lystir - langt burturi frá gerandislívinum. Nógv teirra síggja burtur frá trygd og fyrivarni yvirhøvur, meðan tey eru í sonuni, og rúsevnisnýtsla er stórur partur av stalker-tilveruni. Heitið Stalker er tikið frá russisku sci-fi bókini Roadside Picnic frá 1972.

Hýruvognurin, sum skuldi koyra teir til sonuna

**Are you the
right guy to talk
to? Can you take
us to Tjernobyl?**